

Director Editorial: Juan Rubio.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterrí@vidanueva.es

Diseño: Sonsoles Hernández.

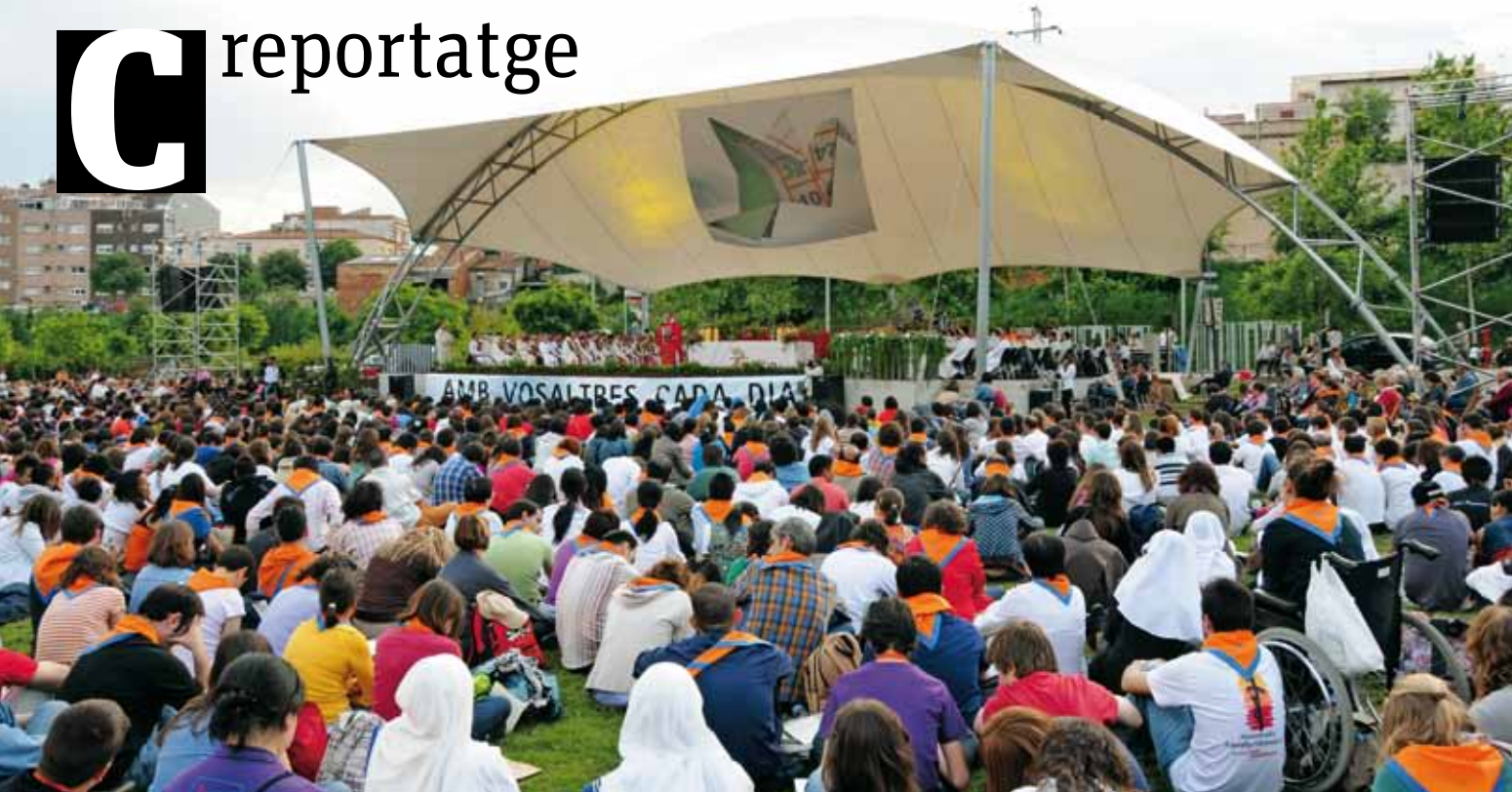
VidaNueva.es

DEU ANYS CONSTRUINT DUES NOVES DIÒCESIS

El que es va criticar ara fa deu anys, quan es va començar a especular sobre una possible divisió de l'Arxidiòcesi de Barcelona, no era tant el fet de dividir-la com la manera de fer-ho: sense consultes i sense un temps de preparació i planificació prèvies. Fins i tot el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, i el de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, reconeixen que tot plegat va ser molt precipitat. D'això es van queixar els qui els dies previs a l'anunci oficial de la divisió van mostrar-hi la seva oposició. De fet, Barcelona era la segona diòcesi més gran d'Europa, però a ningú no li ha passat pel cap dividir la primera, la de Milà. I la divisió de Madrid s'havia preparat durant cinc anys. Per això, el 15 de juny de 2004, el decret de la Congregació per als Bisbes que creava les noves seus

de Terrassa i de Sant Feliu va ser tan mal rebut, especialment entre els capellans. A més coincidia amb uns nomenaments episcopals que també van ser discutits en aquell moment. Però després d'aquella agitació tothom va fer el mateix: treballar amb el que hi havia. Fins i tot els qui s'hi havien manifestat en contra. I amb això s'ha anat bastint dues noves realitats diocesanes a Catalunya, un procés fundacional que deu anys després ja es dona pràcticament per tancat. En aquest número ens fixem en el procés de creació de les noves diòcesis i hem donat la paraula especialment als dos bisbes que durant deu anys han estat al capdavant d'aquest projecte. El d'improvisar dues noves diòcesis al costat d'una seu amb tant de pes com la de Barcelona.

La nostra catedral era Barcelona

JORDI LLISTERRI

Deu anys després continuem pensant que la divisió es va fer malament... però després s'han positivitzat les coses per posar en marxa una nova realitat eclesial. Partint d'una destrallada, el balanç de les noves diòcesis és positiu". És la visió de **Josep Maria Domingo**, vicari d'Apostolat Seglar i Evangelització de Sant Feliu de Llobregat, rector del Prat de Llobregat i director del Centre d'Estudis Pastoral. Una visió prou compartida.

La divisió de l'Arquebisbat de Barcelona, amb la creació de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, va arribar amb nocturnitat el 15 de juny de 2004. Era una idea que ja s'havia estudiat durant el pontificat del cardenal **Jubany**, però que es va descartar. Certament, era complicat gestionar una diòcesi amb quatre milions i mig d'habitants; però es va creure que una certa descentralització era suficient i que evitava triplicar esforços. Però durant el procés de relleu del cardenal **Ricard Maria Carles**, que tampoc no era partidari de la divisió, des de la Nunciatura i des de la Congregació per als Bisbes es va recuperar aquesta idea

i es va executar per decret sense cap consulta prèvia ni preparació.

"Ens va sorprendre i ens va costar fer-nos una composició mental de la nova situació, sobretot als qui col·laboràvem amb les delegacions de Barcelona", explica des de Santa Eulàlia de Ronçana **Jaume Galobart**, secretari del Consell Pastoral Diocesà de Terrassa i delegat de Catecumenat. Però tothom coincideix que en deu anys hi ha hagut una evolució: "En els primers moments teníem la preocupació de mantenir els lligams amb Barcelona, però aviat ens vam adonar que havíem d'anar agafant la nostra identitat i centrar-nos cada vegada més en el nou bisbat".

La proximitat

El motiu més esgrimit per la divisió va ser la proximitat. De fet, tampoc no són bisbats petits, ja que les dues diòcesis passen del milió d'habitants. Són les més poblades de Catalunya després de Barcelona, que va quedar amb dos milions i mig.

Però una cosa sí que es coincideix que ha estat un èxit. "Es nota que

el bisbe es pot passejar més per les parròquies", resumeix **Jaume Galobart**; una proximitat que han afavorit tant el bisbe de Terrassa com el de Sant Feliu amb una intensa agenda de visites pastorals a tot el territori.

Maria Carme Molins, catequista i acol·lidora a la parròquia de Sant Antoni de Vilanova i la Geltrú, creu que això també ha estat molt important. "Ha agradat a la gent", explica l'actual secretària del Consell Pastoral Diocesà de Sant Feliu.

Tot i això, tant Galobart com Molins coincideixen que a totes dues diòcesis continua sent un problema la relació amb la seu episcopal de les zones que estan més ben comunicades amb Barcelona que amb Terrassa o amb Sant Feliu. És el que passa al Vallès Oriental o al Garraf. "És a prop, però si no vas en cotxe queda lluny", explica Carme Molins. "Ara el repte és que no quedi lluny Terrassa", diu **Jaume Galobart**.

Avui, a deu anys vista, tothom veu tancat el procés de constitució de les institucions i els organismes dels nous bisbats. Els primers anys van

Sala d'actes de la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu

S'ha mirat el cantó positiu de les coses per posar en marxa una nova realitat eclesial

ser les noves delegacions diocesanes. I en el cas de Terrassa, l'opció per fer un seminari propi a Valldoreix. Després, la inauguració dels edificis de les noves seus episcopals. I els darrers passos han estat la creació dels tribunals eclesiàstics propis i, finalment, des de principis d'aquest any, el funcionament totalment autònom de les Càritas diocesanes.

Triplicar presències

El que ha estat una mica diferent és el que han fet els moviments diocesans. "Al principi vam demanar als tres bisbes que els consiliaris fossin conjunts per a les tres diòcesis", diu **Pepe Baena**, delegat de Pastoral Obrera a Terrassa i consiliari de l'ACO, la JOC i el MIJAC. De fet, alguns moviments especialitzats d'Acció Catòlica han quedat sense implantació diocesana perquè en alguns territoris no existien. O la presència era tan reduïda que es continua treballant conjuntament com a província eclesiàstica. Entre els moviments obrers, l'ACO és l'únic que s'ha constituït com tal a Terrassa. "Amb poca gent ens hem hagut de triplicar, per exemple, en la presència en les delegacions diocesanes", explica Baena, en un context en què s'ha reduït el nombre de militants i de capellans dedicats a aquests moviments.

Josep Maria Domingo també apunta la necessitat de més coordinació en els àmbits sectorials. "Tenim menys efectius per servir les iniciatives pastorals, assistencials, educatives..., als laics compromesos en el món cada vegada se'ls demana més que apuntalin projectes eclesials..., hi ha una joventut potent però minoritària...", descriu Domingo respecte a fa deu anys. I en això coincideix amb altres veus que creuen que "es podria esmenar si hi hagués una voluntat de col·laboració entre les tres diòcesis, que a més caldria fer extensiva a tot Catalunya". En canvi, Domingo veu que en la dinàmica actual falta "una visió de conjunt i més sinodal". Baena també creu que "molta pastoral hauria pogut continuar com a província eclesiàstica".

La generació de capellans que van viure la divisió, a més, troben a faltar les trobades de capellans conjuntes o compartir activitats com els exercicis espirituals i les trobades de formació amb companys amb qui havien format la mateixa diòcesi fins fa deu anys.

Aquí se suma el problema de la manca de clergat i del seu envelliment. A més, les noves diòcesis no tenen la "reserva" que tenia Barcelona de capellans alliberats per encàrrecs diocesans o en centres docents i formatius. Domingo remarca que, "quan el 2004 es va fer la foto fixa, tots els capellans que van quedar a les noves

diòcesis tenien una parròquia i no hi havia capellans de cúria". Hi coincideix Carme Molins: "El problema més greu amb la partició del bisbat és la manca de capellans".

De fet, pocs capellans van canviar de diòcesi, i la majoria es van quedar on els havia tocat, tot i que després de la divisió tenien tres anys per fer-ho lliurement. Pepe Baena explica que s'ho va plantejar seriosament en el grup de revisió de vida del Pradó, perquè "la meua família i la meua vida està tota a Barcelona". Però, finalment, "vaig optar per quedar-me a Terrassa per potenciar la pluralitat i que hi hagués almenys uns quants capellans amb sensibilitat obrera: una diòcesi no pot ser monocolor, i a Terrassa hi ha una tendència bastant clàssica". Tot i reconèixer que al bisbat són pocs capellans amb aquesta sensibilitat, també agraeix que la Delegació de Pastoral Obrera fos una de les primeres a crear-se: "Mai no hem tingut cap problema", diu.

La il·lusió

Així, la impressió és que els que han deixat Barcelona estan satisfets de la nova vida diocesana i amb el seu bisbe, però també veuen que han perdut algunes possibilitats que ofereix la gran ciutat. "A Barcelona hi ha més capellans i, per tant, més sensibilitats", afirma Baena. "La potència associativa de Barcelona és molt forta", explica Domingo. "A Barcelona hi ha una gran oferta de cursets, conferències, actes, activitats de formació... que ara ens arriben menys", lamenta Galobart.

A l'altre plat de la balança hi ha la il·lusió per crear un nou bisbat. Això també ha mobilitzat gent que abans no estava tan implicada en la vida diocesana. I ha portat moments significatius com el que explica Carme Molins, quan es va posar la primera pedra de la Casa de l'Església a Sant Feliu, amb terra procedent dels diversos arxiprestats de la diòcesi. "Quan ho vas coneixent, t'ho estimes", diu Molins, tot i que encara troba gent més de pas per la parròquia, que continua creient que la seva catedral està a Barcelona.

Debat sobre la crisi a Vilafranca

Seminari pastoral de Terrassa

Trobada del Bisbat de Sant Feliu a Montserrat

“Hem anat fent en funció del que manava la vida mateixa”

J. LL. B

Agustí Cortés Soriano (València, 1947) feia quatre anys que era bisbe d'Eivissa quan li van dir que seria el primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu. Abans havia estat secretari del bisbe **Miquel Roca Cabanellas**, i tota la seva trajectòria acadèmica i pastoral l'havia fet al seu bisbat d'origen. Desconegut per la diòcesi i desconixedor d'aquesta, ha sabut captar les preocupacions del territori, per exemple en els temes socials. I també hi ha trobat el suport de la gent del bisbat per superar el mieloma que li van detectar fa un any.

No és el primer bisbe nomenat sense cap relació amb la diòcesi. Després de viure-ho, com ho veu?

Té avantatges i inconvenients. Les informacions prèvies poden condicionar la teva actuació, però hi ha l'inconvenient d'improvisar constantment sobre la marxa. T'has de confiar absolutament de les persones que trobes i pensar que Déu ja dirà. Com tothom sap, en el clergat de Barcelona hi havia oposició i rebuig a la divisió del bisbat. Mai no em van dir els motius pels quals em proposaven fer-me càrrec de la nova diòcesi, però possiblement la circumstància concreta demanava un bisbe que no hagués estat en la història mateixa de la divisió. I crec que no va anar malament. Des del principi em vaig trobar acollit i no vaig trobar en cap moment rebuig ni crítica cap a mi.

I es va confiar molt de la consulta entre el clergat per escollir els primers càrrecs diocesans.

Em vaig confiar de l'Esperit, i estic ben convençut de la bondat original

de la gent i del seny de les persones; particularment, dels preveres. Vaig fer la consulta i vaig acceptar el resultat. Crec que va ser un encert.

L'oposició a la divisió, s'ha paït?

Al principi aquesta postura estava molt més present. Però, de mica en mica, hem anat creant consciència diocesana sense trencar ni llaços ni compromisos amb l'Arquebisbat de Barcelona. L'objectiu de la divisió era que els centres de decisió, de projectes i de planificació fossin més a prop de la realitat. En gran part s'ha acomplert. I jo crec que és bo. També la meua voluntat ha estat ser present a tot el territori, perquè això afavoreix molt la presa de conscièn-

Des del principi em vaig trobar acollit, sense cap moment de rebuig ni crítica cap a mi

cia diocesana, la comunió interna de la diòcesi.

Com presenta el seu bisbat?

Primer, em surt explicar la pluralitat sociològica de la diòcesi: és una diòcesi industrial de la rodalia de Barcelona; és una diòcesi turística en tota la zona costanera; i és una diòcesi en part rural per la banda del Penedès. Tot i això, s'ha de dir que aquesta pluralitat no és tan radical com podria semblar i està molt més difuminada. La problemàtica d'un jove de Barcelona és molt semblant a la que pot tenir, per exemple, un de Vilafranca.

Quant a pastoral, Barcelona continua pesant molt?

És cert que hi ha molta gent que professionalment té la vida al voltant de Barcelona. I alguns moviments de la província eclesiàstica no s'han dividit perquè nosaltres no afavorim el trencament radical. Però tot i la mobilitat, el territori continua tenint molt de pes en la pastoral. N'estic ben convençut.

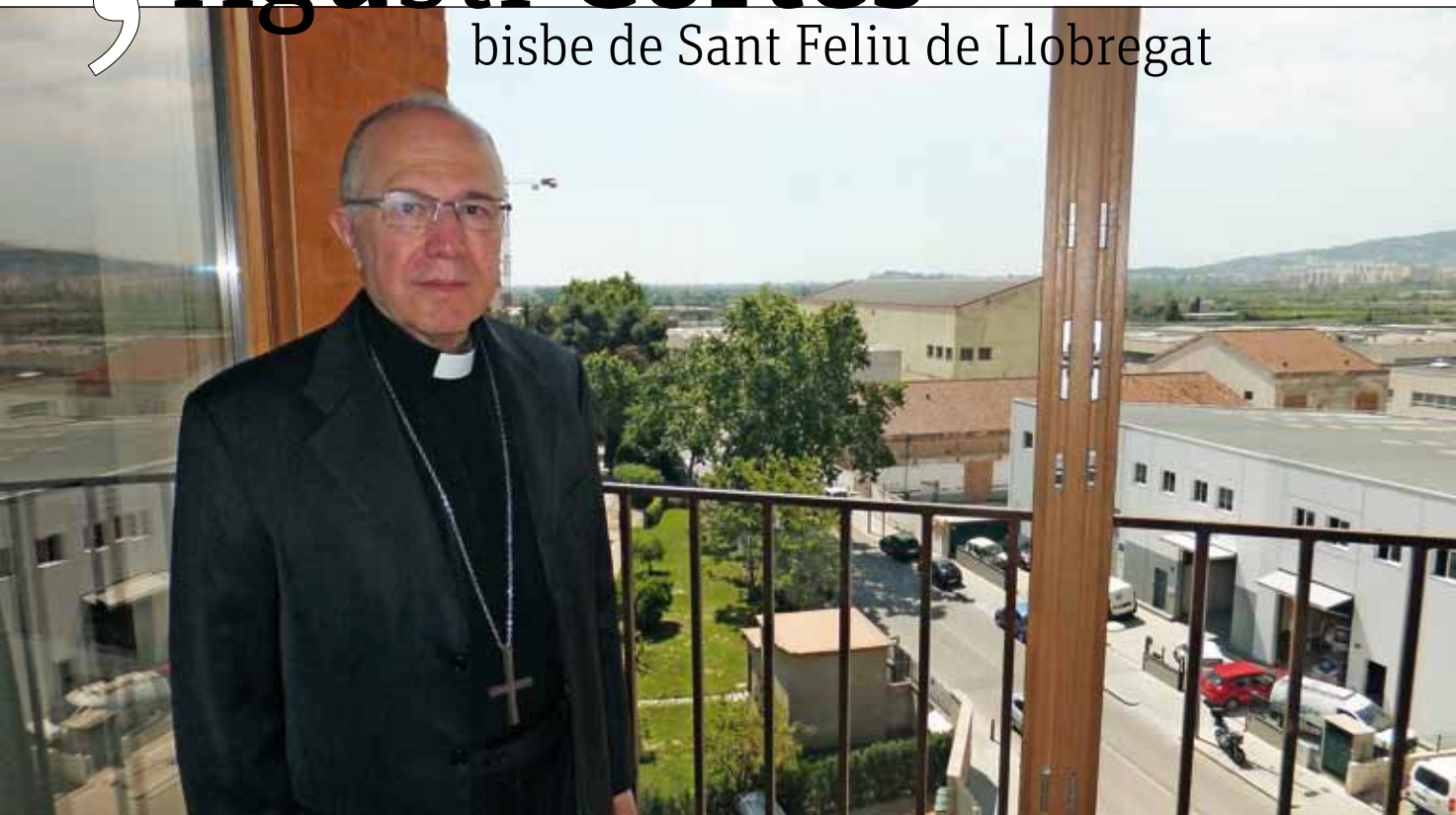
La divisió del patrimoni, noves institucions... ha creat molts maldecaps?

El *leitmotiv* ha estat no crear institucions artificialment. No hem mirat com és una diòcesi per copiar-ho. No s'ha de discernir en cada cas. Hem anat fent en funció del que manava la vida mateixa. No estem aquí defensant el territori o fent separacions. No hem creat delegacions i organismes diocesans que no demanés la realitat. I crec que ens ha anat bé en aquest sentit.

Això no vol dir que hi hagi coses que hagin costat, com la creació del Tribunal Eclesiàstic o de Càritas Diocesana, que no es va fer fins l'any

Agustí Cortés

bisbe de Sant Feliu de Llobregat

passat. És molt complicat fer particions o divisions d'una realitat que ja existia, tant des del punt de vista jurídic com des del punt de vista econòmic. Demana anar de mica en mica, sense cremar etapes.

Hi ha hagut interessos contraposats en la gestió de la divisió?

Lògicament, no hi ha interessos personals, però sí que s'ha hagut de veure la manera de fer-ho. Per dividir els béns de l'Arxidiòcesi de Barcelona s'han hagut de respectar els lògics drets de la diòcesi d'origen i els de les noves diòcesis. I triar el camí més adient per no perjudicar les persones o les institucions. La divisió de béns i la divisió jurídica en alguns aspectes ens han costat. Hem estat pacients i hem deixat que també Roma intervingués des de la seva autoritat. Ha estat un camí llarg, però, gràcies a Déu, ja tenim les coses solucionades, i les institucions fetes.

Però, amb temes com la divisió sobre la taula i amb el pes d'una seu cardenalícia, la relació dins de la província deu ser més complicada, oi?

Pel que fa a la Diòcesi de Sant Feliu, ens sentim lliures per prendre decisions. El Codi de Dret Canònic dóna al metropolità una condició de *primus inter pares*. No és una

Farem una consulta que ens ajudarà a créixer en la consciència diocesana

autoritat, sinó una funció de coordinació. I hi ha hagut la voluntat de coordinar-nos el màxim possible, perquè s'ha d'acceptar que l'origen és comú. Alhora, com totes les diòcesis de Catalunya, participem en la Tarraconense d'una manera molt normal des del començament.

Com s'ha trobat fent de bisbe de Sant Feliu?

És cert que jo em trobo molt bé en el món de l'estudi o de les idees, però sincerament sempre he optat per una teologia que neix de la vida i està al servei de la vida de l'Església. Per altra banda, mai no he deixat de ser pastor, com a rector o com a consiliari. No m'ha costat gaire. He gaudit molt de la relació interpersonal, molt. Crec que el pastor és per damunt de tot una persona lliurada a la relació interpersonal, a la comunicació.

Què faran a Sant Feliu una vegada arribats als deu anys?

Amb motiu dels deu anys, a més de celebrar-ho de manera senzilla, farem una petita revisió de la vida de la diòcesi. Volem projectar un futur en el qual tots participem. Ara estem en procés de consulta a totes les persones de les parròquies i de les comunitats perquè donin el seu parer sobre la vida diocesana fins ara i facin suggeriments per al futur. Això per mi és el més important.

La celebració de l'Any de la fe ens va servir per sentir-nos més Església, i més cridats a una autèntica vida cristiana i evangèlica. Ara crec que aquesta consulta ens ajudarà a créixer en la consciència diocesana que ja tenim.

I vostè es veu amb ganes de continuar com a bisbe de Sant Feliu?

I tant. Sí, sí. Nosaltres, quan acceptem un càrrec no li posem condicions de temps.

Encara que acabi sent gairebé vint anys a Sant Feliu?

Sí. De tota manera, no hi he pensat. **Benet XVI** ja criticava molt aquesta idea del bisbe que anava pensat el seu futur..., pot ser una temptació. Jo només pensaria en una altra diòcesi si em veiés incapaç de fer front a la meva responsabilitat a Sant Feliu. I no és el cas.

“S’ha aconseguit fer més propera la persona del bisbe”

J. LL. B

Josep Àngel Saiz Meneses (Sisante, Conca, 1956) era bisbe auxiliar de Barcelona des de feia menys de tres anys quan el van nomenar el primer bisbe de la nova seu de Terrassa. Havia vingut de petit a Barcelona, però va completar la formació com a seminarista a Toledo, on va estar dotze anys. El 1989 va tornar a Barcelona i va ser una de les persones en qui va confiar el cardenal **Ricard Maria Carles** al final del seu pontificat. De Terrassa li agrada parlar del contacte amb la gent, sobretot en les visites a les parròquies, i del seminari.

Que és el primer per construir una diòcesi?

Des del punt de vista territorial, ja estava feta. En l'aspecte funcional, sí que s'havia de construir una cúria, delegacions, tribunal, altres serveis... el seminari. En l'homilia inicial vaig parlar de les prioritats que sempre he tingut: la nova evangelització i els pobres. I una tercera prioritat, que ja vaig prendre com a bisbe auxiliar de Barcelona: escoltar els capellans, ajudar-los i acompanyar-los. Va ser també un moment d'escoltar molt i dialogar molt... i posar fil a l'agulla. Calia mirar cap al futur. Ara l'organigrama està tot completat.

Encara queden reticències a la divisió?

No. Sempre pots trobar algú que digui que es podria haver consultat, haver explicat millor les coses..., però crec que la diòcesi va agafant una fesomia pròpia, entre tots l'anem construint, i no hi ha nostàlgies. La principal finalitat de la creació de les noves diòcesis era fer més propera la persona del bisbe i això crec que s'ha aconseguit. I tothom ho agraeix molt.

El pes de Barcelona no continua sent molt fort?

El que sí que hi ha és molta coordinació interdiocesana, una bona entesa i col·laboració entre les tres

diòcesis i amb les de Catalunya. El pes de Barcelona és evident perquè estem a catorze quilòmetres. Però crec que es va adquirint una fesomia i identitat pròpies. A més, en aquests anys he ordenat 24 capellans, això vol dir que un vint per cent del presbiteri ja ha nascut en el sacerdoci a la nova diòcesi. Tampoc no hi va haver un gran moviment de capellans entre els bisbats.

En el tema econòmic, la divisió ha estat complicada?

Ha tingut la seva complexitat. I, gràcies a Déu, al final està tancat i resolt. No queda res pendent. No som tres empreses negociant i barallant-se. Són negociacions entre família, entre germans, això no s'ha d'oblidar. Crec que el repartiment ha estat correcte.

No han quedat gaires organismes conjunts de les tres diòcesis.

Queda l'Hospitalitat de Lourdes i alguns moviments d'apostolat seclar que no estan erigits en les noves diòcesis. Però és que l'Església catòlica està organitzada en diòcesis. Hi ha coses de coordinació, però cada diòcesi ha de tenir tots els serveis.

I la relació entre els tres bisbes que han gestionat aquest procés, com ha anat?

A vegades des de fora hi ha qui té la necessitat de dibuixar una auca i repartir tots els papers. En canvi, l'afecte col·legial de què parla el Vaticà II jo l'experimento des del primer moment. A la província cadascú té el seu punt de vista i la seva percepció de la realitat, però la relació és bona i és cordial.

Josep Àngel Saiz

bisbe de Terrassa

Hi ha coordinació, però cada diòcesi ha de tenir tots els serveis

Com presenta la seva diòcesi?

Tot i ser més d'un milió d'habitants, només hi ha 123 parròquies. Això vol dir que pràcticament no hi ha pobles petits. Les poblacions més grans estan al Vallès Occidental, més urbà i més industrial, amb els dos grans nuclis de Terrassa i Sabadell. El Vallès Oriental pot semblar més rural, però també hi ha grans nuclis com Granollers i Mollet i la població està molt concentrada.

I crec que el que més ens identifica és el seminari. Alguna vegada ho he pogut veure a Roma quan, saludant alguna persona, sap que som una diòcesi nova i que tenim un seminari que funciona. Això del seminari ha corregut, perquè en aquests temps erigir un seminari no és gaire freqüent.

Per què va optar per la creació del seminari?

Un bisbe diocesà té el dret i el deure de tenir un seminari, de potenciar-lo, d'acompanyar-lo. El seminari és el cor de la diòcesi. No és res extraordinari. Aquí ja teníem dotze seminaristes i set ingressos nous, i la perspectiva era de creixement. I ho vam

intentar. A la vida pastoral és el que hem de fer. Si som tan conservadors que mai no arriquem res... També vaig fer les consultes pertinents, i les opinions eren molt favorables. Al mateix temps, va aparèixer un espai adequat que ens van cedir les religioses santjoanistes de Valldoreix. Tot va ser molt providencial.

Així, durant aquests anys, hem ordenat més preveres dels que s'han jubilat. I ara, aquest curs, són 26 seminaristes. S'ha anat estabilitzant. Va haver-hi com un *boom* el tercer o quart any, però al voltant de trenta ens és suficient. I és cert que cada vegada som més estrictes en la selecció.

Si fos tan fàcil, altres seminaris ho resoldríen.

No hi ha cap secret especial. El tema de les vocacions és un misteri, i avui cada vocació és un petit miracle. Jo crec que tots els bisbes estan preocupats pel tema de les vocacions, pregunten per les vocacions, treballen per les vocacions i busquen els mitjans millors. El que passa és que hi ha cicles i, a vegades, hi ha com unes convergències de temps, llocs i persones concretes. Per això el tema del seminari el portem amb molta prudència i molta humilitat.

També, com a president de la Comissió de Seminaris de la CEE, he vist que a pràcticament tots els seminaris d'Espanya hi ha una formació molt coincident. No hi ha aquelles diferències dels anys seixanta o setanta.

Quin és el balanç personal d'aquests deu anys fent de bisbe d'una nova diòcesi?

Molta feina i no exempta de dificultats. Però el balanç és molt positiu. Per un bisbe hi ha dos moments centrals: l'encontre amb el Senyor amb la celebració de l'Eucaristia i l'encontre amb les persones. Aquest encontre i aquesta relació personal és el que més m'omple. I en això és molt important el que aporten les visites pastorals.

A un bisbe li toca fer sempre un balanç positiu i esperançador. Però jo

m'ho crec. La meva sensació és que no estem en davallada. Estem en un moment de proposta.

I quan l'etiqueten de conservador, com ho veu?

Amb paciència. Precisament, ha estat en alguna visita pastoral, quan converses que podrien haver estat dures per la diferència de sensibilitats, han anat d'una manera preciosa i extraordinària. I quan passa, els dic que "sóc el de sempre".

Els deu anys marcan una nova etapa a la diòcesi?

Ho celebrarem amb una eucaristia i publicant un llibre amb quaranta escrits sobre els àmbits de la diòcesi. De cara al futur, l'objectiu és continuar consolidant i fent camí en la triple funció de l'Església: la Paraula, la celebració i el servei i la caritat. Ara, la nova creació de Càritas és el repte principal. Càritas és ara la punta de llança de l'evangelització. No calen gaires discursos evangelitzadors. Sobretot cal donar testimoni de fraternitat i solidaritat.

I una pregunta amb doble intenció: es veu vint anys més de bisbe de Terrassa?

Sí.

J. LL. B

El patrimoni: per mitra o per població?

No hi ha un manual per dividir una diòcesi. Menys encara si no s'ha preparat abans. Per tant, aquests deu anys també s'ha hagut d'afrontar un tema que sempre és espinós, encara que es dirimeixi entre germans: dividir el patrimoni. El 2004 es van establir els criteris generals que es desprenen del Codi de Dret Canònic, però concretar-ho no ha estat tan senzill. Fins a l'abril del 2012 no es va emetre un comunicat conjunt dels tres bisbats que donava per tancat el tema.

Poc després de la divisió, es va instituir una comissió formada per un representant de cada bisbat i un jurista de la Conferència Episcopal Espanyola. Primer, es va haver de fer un inventari per saber realment què podia ser objecte de divisió. I, a l'hora d'aplicar a aquesta llista els criteris de divisió, també van sorgir parers diferents. Les discrepàncies les va acabar concretant la Congregació per als Bisbes en un nou document. Amb els criteris fixats, va arribar l'acord. Però per què era tan complicat?

Principalment, perquè hi ha diversos tipus de béns. El cas d'uns era molt clar: els que estaven a nom de les parròquies, fossin o no destinats a l'activitat pastoral. Això s'ha quedat sense més complicacions al bisbat on territorialment va quedar assignada la parròquia. Però després el problema era el que es coneix com els béns de la mitra, és a dir, els que estaven escripturats a nom de l'arquebisbat o de l'arquebisbe. Se'ls quedava l'Arquebisbat de Barcelona? Es repartien a terços? Segons el bisbat on estaven ubicats?... El criteri final ha estat el repartiment percentual segons la població en el moment de la divisió. És a dir, el 56,85% per a Barcelona, el 24,04% a Terrassa i el 19,11% a Sant Feliu.

Aquest criteri s'ha aplicat a unes 60 propietats i als fons en efectiu de

què disposava l'Arquebisbat el 2004. Tot i això, la divisió concreta tampoc no era fàcil, perquè aproximadament un terç d'aquests immobles estan ocupats per serveis pastorals o assistencials i, per tant, el rendiment és zero, o s'hi ha d'afegir diners.

El cas més visible ha estat la Casa de l'Església de Rivadeneyra. Un atractiu edifici de deu plantes al centre de Barcelona, però que es destinava a serveis diocesans i que a més necessitava una forta inversió per rehabilitar-lo. Finalment, s'ha repartit proporcionalment entre els tres bisbats per pisos, i s'ha posat conjuntament en lloguer. Però cada bisbat ha hagut de buscar un emplaçament alternatiu a les entitats que ocupaven la propietat. Amb això, s'ha dispersat un dels pocs centres compartits que hi havia, on coincidien diversos moviments, serveis i delegacions de la província eclesial i d'abast català.

Una altra complicació han estat les propietats de la mitra de les quals feien ús les parròquies. Els diversos criteris d'interpretació els va acabar concretant Roma, dient que

L'edifici de Rivadeneyra, actualment en obres

la propietat passés a la parròquia que en feia ús.

També hi ha hagut altres problemes concrets, com el seminari. Des del principi va quedar clar que l'edifici del carrer Diputació quedava totalment per a Barcelona. Però després hi havia les propietats o llegats de què disposa el seminari per al seu manteniment. Finalment, Roma va fixar que aquest patrimoni també es dividís proporcionalment per població. En canvi, sí que hi va haver un acord ràpid per traspasar a cada diòcesi les aportacions dels socis particulars al Fons Comú Diocesà segons la residència.

Un darrer criteri important ha estat el de les fundacions diocesanes, com la de la Sagrada Família o la que agrupa dels mitjans de comunicació de l'Arquebisbat. Els nous bisbats no haurien de formar part d'aquests patronats que presideix l'arquebisbe de Barcelona? El criteri de Roma ha estat no dividir aquestes fundacions i la titularitat ha quedat en mans de la diòcesi on tenien la seu social, encara que l'activitat arribés als altres bisbats.